RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 68.624/1
van 8 februari 2021

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van een aantal besluiten van de Vlaamse Regering over de ondersteuning van personen met een handicap’

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

Op 5 januari 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 11 februari 2021, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van een aantal besluiten van de Vlaamse Regering over de ondersteuning van personen met een handicap’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 28 januari 2021. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Chantal BAMPS en Bert THYS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 8 februari 2021.

*

‡LW-AICVOBICG-GIGCEUQ‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp strekt tot het wijzigen van een veertiental besluiten van de Vlaamse Regering die betrekking hebben op de ondersteuning van personen met een handicap. De ontworpen wijzigingen zijn uiteenlopend van aard: een aantal beogen nieuwe regels in te voeren, andere hebben een veeleer verduidelijkend karakter naar al bestaande regels toe, sommige strekken tot het uniformiseren van procedureregels, met andere wijzigingen worden een aantal louter materiële aanpassingen doorgevoerd.

3. De ontworpen wijzigingen vinden rechtsgrond in de bepalingen van de decreten van 7 mei 2004[1] en 25 april 2014[2] waarvan melding wordt gemaakt in de rubriek "Rechtsgronden" in de aanhef van het ontwerp, met dien verstande dat moet worden opgemerkt wat volgt.

Artikel 50 van het ontwerp, dat betrekking heeft op de toepassing van artikel 639, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 'houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming', vindt – zoals door de gemachtigde is bevestigd – rechtsgrond in artikel 4, derde lid, van het decreet van 25 april 2014, naar luid waarvan de Vlaamse Regering voor de toekenning van een basisondersteuningsbudget in de periode tot en met het begrotingsjaar 2020 aanvullende voorwaarden kan bepalen die de geleidelijke toekenning van het basisbudget aan al diegenen die aan de voorwaarden, vermeld in artikel 4, eerste lid, van het decreet voldoen, mogelijk moeten maken.[3]

[1] Decreet van 7 mei 2004 'tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap'.

[2] Decreet van 25 april 2014 'houdende de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap en tot hervorming van de wijze van financiering van de zorg en de ondersteuning voor personen met een handicap'.

[3] Artikel 4, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 luidt: "Een basisondersteuningsbudget wordt toegekend aan iedere persoon met een handicap die voldoet aan de volgende voorwaarden:

1° voldoen aan de voorwaarden, vermeld in artikel 20 van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap;

2° een duidelijk vast te stellen behoefte aan zorg en ondersteuning hebben;

3° voldoen aan de voorwaarden voor het recht op tegemoetkoming, vermeld in of ter uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming."

‡LW-AICVOBICG-GIGCEUQ‡

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Het ontwerp kan worden omschreven als een ontwerp van "mozaïekbesluit" waarin een groot aantal wijzigingen met een gevarieerde draagwijdte op het vlak van de ondersteuning van personen met een handicap wordt samengebracht en met het oog waarop diverse besluiten van de Vlaamse Regering worden aangepast. Dergelijk procedé van regelgeving waarbij wijzigingen van normatieve teksten met betrekking tot een afgebakend onderwerp in één wijzigende tekst worden gegroepeerd, kan worden gebillijkt omdat ermee in beginsel kan worden bijgedragen tot de transparantie van de regelgeving en, daarmee samenhangend, de rechtszekerheid.

Daartoe is dan wel vereist dat de beoogde wijzigingen op zich voldoende duidelijk zijn en dat dit ook het geval is voor de verhouding van die wijzigingen tot de besluiten waarvan wordt afgeweken. Vraag is of dit steeds het geval is: zo zijn sommige wijzigingsbepalingen redactioneel moeilijk toegankelijk en bevat bijvoorbeeld hoofdstuk 15 van het ontwerp een aantal "slotbepalingen" die moeten worden gelezen in samenhang met bepalingen van andere besluiten waarvan zij de toepassing beogen te regelen of waarvan zij beogen af te wijken, hetgeen niet van aard is om de toegankelijkheid van de regeling op het vlak van de ondersteuning van personen met een handicap te bevorderen. Dergelijke toegankelijkheid impliceert immers een voldoende inzicht in het geheel van de afzonderlijke normatieve teksten die de desbetreffende aangelegenheid regelen. Rekening houdend met het aantal van dergelijke teksten en met de techniciteit en de complexiteit ervan is dit *in casu* geen geringe opgave.

Meer in het algemeen zullen trouwens de stellers van het ontwerp naar aanleiding van de veelvuldige verwijzingen naar andere normatieve teksten die in het ontwerp voorkomen, er ook bewust moeten van blijven dat de inhoudelijke en de uitvoeringstechnische samenhang[4] tussen de vele besluiten met betrekking tot de betrokken aangelegenheid blijven gewaarborgd en dat er een voldoende overzicht kan worden behouden met betrekking tot het geheel van de toepasselijke regelgeving.

5. Zowel uit de rechtspraak van de Raad van State,[5] als het Grondwettelijk Hof [6] blijkt dat de regeling inzake tegemoetkomingen van personen met een handicap beschouwd moet worden als een vorm van sociale bijstand in de zin van artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet.

Artikel 23 van de Grondwet bevat inzake het recht op sociale bijstand een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat geboden wordt door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate vermindert zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.[7]

---

[4] De uitvoeringstechnische samenhang impliceert dat nieuwe regels voor de erbij betrokken doelgroepen gelijktijdig, of voldoende onderling in de tijd afgestemd, worden ingevoerd indien dit noodzakelijk is.

[5] RvS 23 september 2011, *Cleon, ASBL A.B.P en ASBL A.B.M.M. tg. CoCoF*, nr. 215.309.

[6] GwH 17 maart 2016, nr. 42/2016, B.13.1.

[7] Zie o.m. GwH 5 juli 2018, nr. 86/2018, B.20.1; GwH 23 januari 2019, nr. 6/2019, B.6.2; GwH 12 maart 2020, nr. 41/2020, B.6.2.

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

Die verplichting kan echter niet zo worden begrepen dat ze elke wetgever, in het raam van zijn bevoegdheden, de verplichting oplegt om niet te raken aan de nadere regels van de sociale bijstand. Zij verbiedt hem om maatregelen te nemen die een aanzienlijke achteruitgang zouden betekenen van het in artikel 23, eerste lid, en derde lid, 2°, van de Grondwet gewaarborgde recht, maar zij ontzegt hem niet de bevoegdheid om te oordelen hoe dat recht op de meest adequate wijze wordt gewaarborgd.[8]

Uit ter beschikking van de afdeling Wetgeving gestelde stukken valt af te leiden dat diverse van de ontworpen bepalingen tot gevolg zullen hebben dat de budgetten die aan sommige personen met een handicap worden toegekend in bepaalde gevallen lager zullen uitvallen dan voorheen.

In zoverre met de ontworpen maatregelen wordt beoogd de middelen die beschikbaar zijn voor zorg en ondersteuning van personen met een handicap zo efficiënt en effectief mogelijk in te zetten, in het bijzonder voor het ter beschikking stellen van persoonsvolgende budgetten, kan worden aangenomen dat ermee een legitieme doelstelling wordt nagestreefd.[9] Dat is inzonderheid het geval wanneer kan worden vastgesteld dat een regeling uitzonderlijk hoge budgetten vereist of een erg grote budgettaire impact heeft. Bovendien worden in het ontwerp maatregelen genomen om de verlaging van de persoonsvolgende budgetten doorgevoerd in het kader van correctiefase 2 enigszins te milderen (zie bijv. de artikelen 37, 52 en 53 van het ontwerp) en om een aantal overgangen naar nieuwe budgetten vlotter te laten verlopen (zie bijv. de artikelen 25 en 27 en 43 tot 48).

Bijgevolg lijkt te kunnen worden aangenomen dat de eventuele vermindering van het bestaande beschermingsniveau wordt gecompenseerd door een toename in of een vlottere terbeschikkingstelling van de persoonsvolgende budgetten.[10] De stellers van het ontwerp zullen evenwel moeten nagaan of de ontworpen maatregelen evenredig zijn ten opzichte van de nagestreefde doelstellingen.[11] In dat verband beschikt de afdeling Wetgeving over onvoldoende inzicht in de feitelijke situaties van de betrokken personen om te beoordelen of als gevolg van de ontworpen wijzigingen het bestaande beschermingsniveau te hunnen opzichte in aanzienlijke mate zal worden verminderd en of op dat vlak een voldoende verantwoording kan worden gegeven in het licht van het ermee na te streven algemeen belang.

[8] Zie o.m. GwH 5 juli 2018, nr. 86/2018, B.20.2.

[9] Zie GwH 23 januari 2019, nr. 6/2019, B.9.6 en GwH 12 maart 2020, nr. 41/2020, B.9.7.

[10] Over een dergelijke compensatie zie bijv. G. MAES, "Het standstillbeginsel in verdragsbepalingen en in art. 23 G.W.: progressieve (sociale) grondrechtenbescherming", *RW* 2005-06, 1091-1093.

[11] Zie GwH 1 oktober 2015, nr. 133/2015, B.9.4; GwH 18 mei 2017, nr. 61/2017, B.12.4.

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

6. In de rubriek "Rechtsgronden" moet na het tweede streepje om de *sub* 3 weergegeven reden ook nog melding gemaakt worden van artikel 4, derde lid, van het decreet van 25 april 2014.

Artikel 26

7. In het ontworpen artikel 37/0, § 1, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 'over de indiening en de afhandeling van de aanvraag van een budget voor niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarige personen met een handicap en over de terbeschikkingstelling van dat budget', wordt de bevoegde minister opgedragen om "jaarlijks [te bepalen] hoe de middelen die vastgelegd zijn op de begroting van het agentschap voor de terbeschikkingstelling van budgetten voor niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarigen, verdeeld moeten worden over de personen, vermeld in artikel 37, en de prioriteitengroepen, vermeld in artikel 23". Deze bepaling herneemt in ruime mate het bestaande artikel 37, § 2, tweede lid, van het voornoemde besluit, in welk verband de afdeling Wetgeving in advies 57.925/1 van 2 oktober 2015[12] opmerkte dat de desbetreffende beslissing van de minister "moet geacht worden mee de omvang van de ondersteuning te bepalen en [dat de minister] de voorwaarden [zal] bepalen waaronder een persoon met een handicap aanspraak kan maken op een dergelijk budget" waardoor "dergelijke beslissing (…) niet als bijkomstig of detailmatig [kan] worden beschouwd, en (…) door de Vlaamse Regering zelf [hoort] te worden genomen".

Ook met betrekking tot het ontworpen artikel 37/0, § 1, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015, rijst de vraag of deze bepaling inhoudt dat de minister kan beslissen hoeveel budget er is voor, enerzijds, de "reguliere" budgetten en, anderzijds, de prioriteitengroepen, hetgeen effectief zou neerkomen op een beleidsmatige beslissing waarvoor veeleer de Vlaamse Regering bevoegd moet worden geacht en niet de minister wiens bevoegdheid immers beperkt dient te blijven tot het nemen van bijkomstige of detailmatige beslissingen. Hierover om nadere toelichting verzocht, deelde de gemachtigde het volgende mee:

> "Vooreerst dit is geen nieuwe bepaling.
>
> In eerste instantie bepaalt de Vlaamse Regering jaarlijks het percentage van de middelen uitbreidingsbeleid dat moet besteed worden voor het ter beschikking stellen van persoons- volgende budgetten aan meerderjarige personen met een handicap en wel

[12] Adv.RvS 57.925/1 van 2 oktober 2015 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 27 november 2015 'over de indiening en de afhandeling van de aanvraag van een budget voor niet rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarige personen met een handicap en over de terbeschikkingstelling van dat budget', opmerking 13.

‡LW-AICVOBICG-GIGCEUQ‡

percentage ingezet moet worden voor de ondersteuning van minderjarige personen met een handicap.

Conform artikel 37 moet het VAPH het persoonsvolgend budget dat wordt toegewezen in een aantal gevallen (personen bevinden zich in een noodsituatie , hebben een snel degeneratieve aandoening, hebben als jongere al nood gehad aan ondersteuning omwille van hun handicap enz) onmiddellijk na de toewijzing ter beschikking stellen. De jaarlijkse middelen uitbreidingsbeleid moeten dus in eerste instantie worden ingezet om een budget ter beschikking te stellen aan die personen die tot een zogenaamde automatische toekenningsgroep behoren.

De minister bepaalt op welke wijze de resterende middelen (uitbreidingsbeleid meerderjarige personen met een handicap – middelen nodig voor automatische toekenningsgroepen) verdeeld zullen worden over de drie prioriteitengroepen (PG 1, 2 en 3) De eerste groep omvat de personen met de meest dringende vraag en PG 3 de personen met de minst dringende vraag. De personen in de prioriteitengroep zijn personen die een persoonsvolgend budget hebben gevraagd via de reguliere aanvraagprocedure of wiens oude vragen om ondersteuning zijn omgezet naar een vraag naar persoonsvolgend budget. De minister bepaalt welke percentage van de resterende middelen kan worden gebruikt om persoonsvolgende budgetten ter beschikking te stellen uit de verschillende prioriteitengroepen.”

De toelichting door de gemachtigde doet ervan blijken dat de bevoegdheid van de minister is toegespitst op wat in het antwoord van de gemachtigde “de resterende middelen” wordt genoemd en is in die zin al meer beperkt en afgebakend. Desalniettemin zou de redactie van de ontworpen bepaling op dat punt duidelijker de bedoeling van de stellers van het ontwerp kunnen weergeven en dus de bevoegdheid van de minister preciezer kunnen afbakenen.

Artikel 31

8. Aan artikel 31, 1°, van het ontwerp wordt terugwerkende kracht gegeven met ingang van 1 januari 2021 (zie artikel 55, eerste lid, van het ontwerp) en komt erop neer dat het percentage voor beheerskosten retroactief wordt verlaagd. De vraag rijst op welke wijze en wanneer het desbetreffende “percentage” wordt uitgekeerd en of de terugwerkende kracht tot 1 januari 2021 geen probleem kan doen rijzen doordat bijvoorbeeld sommige budgethouders het bedrag dat overeenstemt met het desbetreffende percentage gebeurlijk al zullen hebben besteed.

Meer in het algemeen kan trouwens in herinnering worden gebracht dat de terugwerkende kracht van verordenende bepalingen enkel aanvaardbaar is ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke machtiging bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling die met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel voordelen toekent of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de goede werking van de diensten en erdoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

De gemachtigde verstrekte in verband met artikel 31, 1°, van het ontwerp de volgende verduidelijking:

“Een vergoeding voor beheerskosten wordt toegekend voor het gedeelte van het persoonsvolgend budget dat als cashbudget wordt besteed. De toekenning van een vergoeding voor beheerskosten betekent dus in feite dat het bedrag dat men kan besteden

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

als cashbudget wordt verhoogd. De verlaging van het percentage beheerskosten vanaf 1 januari 2021 betekent voor diegenen die al cash besteden dat het bedrag voor cashbesteding vanaf 2021 iets lager zal zijn dan in 2020. De budgethouders werden van dit gegeven al op de hoogte gebracht.”

In het licht van de aangehaalde verduidelijking lijkt de terugwerkende kracht van artikel 31, 1°, van het ontwerp te kunnen worden gebillijkt.

9. De wijziging die artikel 31, 2°, van het ontwerp beoogt aan te brengen in artikel 3, § 3, vijfde lid, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juni 2016 ‘over de besteding van het budget voor niet-rechtstreeks toegankelijke zorg en ondersteuning voor meerderjarige personen met een handicap en over organisatiegebonden kosten voor vergunde zorgaanbieders’, doet de vraag rijzen welk percentage dan toepassing vindt voor de jaren 2020 en 2021 aangezien in artikel 3, § 3, vijfde lid, 1° en 2°, van het voornoemde besluit een ander (en lager) percentage wordt vermeld voor de jaren 2020 en 2021. Hierover om toelichting verzocht, deelde de gemachtigde het volgende mee:

“Artikel 3, §3 werd gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 december 2019 tot wijziging van de regelgeving in het beleidsdomein welzijn volksgezondheid en gezin wat betreft de uitvoering van besparingen in het kader van het regeerakkoord 2019-2024.

In de nota aan de Vlaamse Regering staat het volgende te lezen.

“… Als een persoonsvolgend budget geheel of gedeeltelijk wordt ingezet bij een vergunde zorgaanbieder bij wijze van cashbudget of bij wijze van voucher dan heeft de vergunde zorgaanbieder recht op een bijkomende vergoeding voor organisatiegebonden kosten. Deze vergoeding wordt uitgedrukt in een percentage van het aantal zorggebonden punten die bij voucher worden ingezet of een percentage van het bedrag in euro dat met cashbesteding bij de vergunde zorgaanbieder wordt ingezet.

Dit percentage bedraagt op vandaag 21, 18% en wordt vanaf 1 januari 2020 19,40 %, vanaf 1 januari 2021 17,85% en vanaf 1 januari 2022 16,18%.

Het VAPH berekent voor elk jaar het bedrag van de extra punten of het extra bedrag in euro waarop de vergunde zorgaanbieder voor dat jaar aanspraak kan maken.

Het VAPH berekent hiertoe het gemiddelde van het totaal aantal zorggebonden punten of het van totale bedrag in euro dat gedurende de twee voorafgaande kalenderjaren bij de vergunde zorgaanbieder werden ingezet en past voormelde percentage hierop toe.

Een vergunde zorgaanbieder kan de organisatiegebonden punten die hem in dit kader worden toegekend beperkt omzetten in werkingsmiddelen. Hij kan nu maximaal 50% van de organisatiegebonden punten omzetten in werkingsmiddelen. Dit percentage wordt in 2020 opgetrokken tot 55%, in 2021 tot 60% en in 2022 tot 65%...”

Het percentage van de organisatiegebonden punten dat kan worden omgezet in werkingsmiddelen wordt geleidelijk aan verhoogd.

Intussen werd opgemerkt dat de formulering van artikel 31, 2° als volgt moet worden aangepast:

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

"2° in paragraaf 3, vijfde lid, wordt punt 3°, vervangen door wat volgt:

"2° vanaf het kalenderjaar 2022: 65%".

De redactie van artikel 31, 2°, van het ontwerp zal moeten worden aangepast in de door de gemachtigde aangegeven zin.

Artikel 35

10. De wijziging die artikel 35 van het ontwerp beoogt aan te brengen in artikel 13, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2017 'houdende de methodiek voor de berekening van de subsidies voor personeelskosten', houdt in dat met ingang van 1 september 2019 (zie artikel 55, vierde lid, van het ontwerp), van het salarissupplement, vermeld in artikel 13, tweede lid, van hetzelfde besluit,[13] worden uitgesloten "de personeelsleden van een subsidie-eenheid die is opgericht door een ondergeschikt bestuur zoals een provincie, een gemeente, een intercommunale van gemeenten, een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn of een vereniging als vermeld in artikel 118 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, of door een publiekrechtelijke rechtspersoon of een instelling van openbaar nut". Uit de nota aan de Vlaamse Regering valt af te leiden dat de ontworpen wijziging teruggaat naar de afspraken die op dat vlak zijn vastgelegd in het vijfde Vlaams Intersectoraal Akkoord. De wijziging kan op het eerste gezicht nochtans tot gevolg hebben dat er op het vlak van het toekennen van het betrokken salarissupplement een verschil in behandeling wordt ingevoerd tussen personeelsleden van de in de ontworpen bepaling bedoelde voorzieningen uit de publieke sector, enerzijds, en personeelsleden van gelijkaardige voorzieningen uit de private sector, anderzijds. Dergelijk verschil in behandeling zal moeten kunnen worden verantwoord in het licht van het grondwettelijk gewaarborgde gelijkheidsbeginsel. De gemachtigde verstrekte in dat verband alvast de volgende toelichting:

> "Het VIA 5 akkoord zegt over de koopkrachtmaatregelen in de publieke sectoren het volgende. 'Het beschikbare budget voor koopkrachtmaatregelen in de publieke sectoren bedraagt 24.639.869 euro en mag enkel ingezet worden voor VIA-personeel. Dit budget wordt door de Vlaamse Regering beschikbaar gesteld vanaf 1 januari 2020. De aanwending van dit budget moet door de betrokken partijen uiterlijk in het najaar van 2019 bepaald worden.' Voor zover kon nagegaan worden de middelen voornamelijk ingezet voor pensioenen.
>
> De middelen die voor de uitvoering van de VIA akkoorden zijn vrijgemaakt door de Vlaamse Regering worden voor wat de private sector betreft toegekend aan het VAPH. De middelen bestemd voor de publieke sector worden door de Gemeenschappelijke Sociale dienst Vlaanderen verdeeld over de lokale besturen. Op de begroting van het VAPH zijn dus geen middelen ingeschreven om de maatregelen VIA 5 voor de publieke sector te subsidiëren, meer nog als het subsidieregeling van het VAPH toch een subsidie zou voorzien zou dit aanleiding kunnen geven tot dubbele subsidiëring."

[13] In artikel 13, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2017 wordt melding gemaakt van een "salarissupplement van 20% op basis van het subsidieerbare uurloon toegekend voor de prestaties die verstrekt zijn op zaterdag en tijdens een aangesloten blok van vier uur tussen 18 uur en 22 uur".

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

11. Het is zeer de vraag of de terugwerkende kracht die in artikel 55, vierde lid, van het ontwerp aan artikel 35 wordt gegeven, wel kan worden ingepast in de *sub* 8 vermelde gevallen waarin de retroactiviteit van besluiten als toelaatbaar kan worden beschouwd, temeer daar op die wijze met terugwerkende kracht toch lijkt te worden teruggekomen op de aanspraken die de personeelsleden van de in artikel 35 van het ontwerp bedoelde voorzieningen op grond van artikel 13, tweede lid, van het besluit van 12 mei 2017 kunnen maken op het salarissupplement.[14]

Artikel 50

12. Artikel 50 van het ontwerp komt neer op een verduidelijking van het bepaalde in artikel 639, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 'houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming'. Deze bepaling werd vanaf 1 januari 2021 evenwel opgeheven bij artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2020.[15] Vraag is derhalve op welke wijze artikel 50 van het ontwerp moet worden begrepen en toegepast in het licht van de voornoemde opheffing, temeer daar geen terugwerkende kracht wordt verleend aan de betrokken bepaling van het ontwerp. De gemachtigde beantwoordde deze vraag als volgt:

> "Deze bepaling betreft personen die met correctiefase 2 naar RTH zijn verwezen maar zelf voor 1 januari 2020, datum waarop zij nog een persoonsvolgend budget hadden, niet de vrijwillige overstap hebben gevraagd. Er wordt nu vanuit gegaan dat deze personen toch voor 1 januari 2020 deze overstap hebben gevraagd. De bepaling zou dus terugwerkende kracht moeten krijgen."

Met de door de gemachtigde gedane suggestie kan worden ingestemd. Daartoe zal artikel 55 van het ontwerp moeten worden aangevuld.

Artikel 55

13. In artikel 55, eerste lid, wordt aan sommige bepalingen van het ontwerp uitwerking gegeven met ingang van 1 januari 2021. Dit is het geval voor onder meer de artikelen 29, 5° en 34. Er moet evenwel worden vastgesteld dat de tekst van het ontwerp geen artikel 29, 5°, bevat en dat de inwerkingtreding van artikel 34 ook het voorwerp uitmaakt van artikel 55, vijfde lid, van het ontwerp. De inwerkingtredingsbepaling van artikel 55 bevat derhalve een aantal onvolkomenheden en incoherenties. De gemachtigde verklaarde in dit verband:

> "Er zijn inderdaad fouten geslopen in het artikel over de inwerkingtreding als gevolg van laatste aanpassingen aan het ontwerpbesluit. Zo moet artikel 33 en niet 34

[14] De gemachtigde wees er in dat verband slechts op dat "[h]et besluit (…) geen rechten voor werknemers van voorzieningen van openbare besturen [genereert]" en dat "[z]oals hiervoor werd aangetoond (…) eventuele rechten voor de voorzieningen ten onrechte [werden] opgenomen".

[15] Besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2020 'tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming, wat betreft de wijziging van het basisondersteuningsbudget'.

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡

uitwerking krijgen met ingang van 1 januari 2021 en was artikel 29 in een eerder ontwerp onderverdeeld in een aantal punten”.

De stellers van het ontwerp zullen de redactie van artikel 55 van het ontwerp nog aan een bijkomend nazicht moeten onderwerpen.

DE GRIFFIER	DE VOORZITTER
Greet VERBERCKMOES	Marnix VAN DAMME

‡LW-AICVOBICC-GIGCEUQ‡